

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **APB – Plzeň, a. s.**, se sídlem Barvínková 582/8, Plzeň, zastoupená JUDr. Ing. Petrem Petržílkem, Ph.D., advokátem se sídlem Dvořákova 1624, Úvaly, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) město Výsluní**, se sídlem Výsluní 14, Výsluní, **II) spolek Krušno**, se sídlem Výsluní 147, Výsluní, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2014, č. j. 1752/530/14, 62228/ENV/14, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 2. 2017, č. j. 6A 243/2014 – 111,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozhodnutí městského soudu a jemu předcházející rozhodnutí žalovaného

[1] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 23. 2. 2017, č. j. 6A 243/2014 – 111, zamítl žalobu podanou žalobkyní proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2014, č. j. 1752/530/14, 62228/ENV/14, kterým bylo ve výroku I. na

základě odvolání spolku Krušno změněno rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 10. 7. 2014, č. j. 368/ZPZ/2013/ZD-565 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), tak, že se dle § 56 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále též „zákon o ochraně přírody a krajiny“), nepovoluje výjimka ze zákazů ze základních ochranných podmínek zvláště chráněného druhu rostliny chráněného dle ustanovení § 49 zákona o ochraně přírody a krajiny, a to pro druh koprník štetinolistý (*Meum athamanticum*) zařazený vyhláškou Ministerstva životního prostředí č. 395/1992 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny (dále jen „vyhláška č. 395/1992 Sb.“), do kategorie ohrožené, v souvislosti s realizací záměru „Větrná farma Výsluní – I. Část“ pro stavbu VTE V2 v k. ú. Volyně u Výsluní (dále označována též zkráceně jako „VTE V2“). Ve výroku II. bylo jako opožděné zamítnuto odvolání města Výsluní.

[2] Městský soud v napadeném rozsudku nejprve shrnul průběh řízení. Konstatoval, že dne 20. 12. 2012 podala žalobkyně žádost o udělení výjimky z ochranných podmínek zvláště chráněných druhů živočichů v kategorii druhů ohrožených a silně ohrožených, ve smyslu zákona o ochraně přírody a krajiny, a to pro několik druhů živočichů a rostlin v souvislosti s realizací záměru stavby větrných elektráren. Svoji žádost odůvodnila tak, že výroba elektrické energie z obnovitelných zdrojů svým veřejným zájmem převažuje nad zájmem ochrany přírody v rozsahu žádosti o výjimku ze zákazů dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny. Rozvedla, že větrné elektrárny jsou ekologickým zdrojem energie, jejichž využívání je celospolečenskou povinností přesahující hranice jednoho státu. Dále v žádosti přislíbila obci nezanedbatelný stabilní příjem na základě smlouvy o spolupráci a vytvoření nových pracovních příležitostí pro místní obyvatele po dobu životnosti elektráren.

[3] Dne 17. 7. 2013 doručila žalobkyně správnímu orgánu I. stupně upřesnění své žádosti, ve kterém zúžila rozsah původní žádosti tak, že vlastní žádost o výjimku se nadále fakticky týkala pouze stavby VTE V2 ve vztahu k existenci koprníku štetinolistého. Správní orgán I. stupně vydal dne 10. 7. 2014 pod č. j. 368/ZPZ/2013-45/ZD-565 rozhodnutí (prvostupňové rozhodnutí), kterým povolil výjimku ze zákazů ze základních ochranných podmínek zvláště chráněného druhu rostliny pro koprník štetinolistý chráněný dle § 49 zákona o ochraně přírody a krajiny a vyhlášky č. 395/1992 Sb., za splnění v rozhodnutí daných podmínek.

[4] Správní orgán I. stupně se v rámci řízení zabýval námitkou občanských sdružení Krušno a Meluzína ohledně nesouladu výstavby větrné elektrárny s územním plánem. Stavební úřad v Chomutově se k žádosti správního orgánu I. stupně ohledně souladu výstavby větrné elektrárny s územně plánovací dokumentací nevyjádřil, správní orgán I. stupně tedy porovnal dostupné územně plánovací podklady se stavbou a shledal, že stavba je umístěna do plochy „VE – lokalita větrných generátorů elektrického proudu“. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že veřejný zájem na realizaci záměru převážil nad zájmem na ochraně druhu, k čemuž odkázal na zák. č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podporovaných zdrojích energie“), Směrnici evropského parlamentu a rady 2009/28/ES, o podpoře využívání energie z obnovitelných zdrojů (dále jen „směrnice 2009/28/ES“) a Národní akční plán ČR pro

pokračování

energii z obnovitelných zdrojů. Shrnul, že v dané botanické lokalitě se vyskytuje koprník štetinolistý. Poukázal, že v blízkém okolí se nalézají další významné populace koprníku, které by nebyly záměrem ovlivněny, stavbou by byly dotčeny maximálně desítky jedinců druhu, což s ohledem na celkovou velikost populace vyhodnotil jako jednoznačně nevýznamné.

[5] Proti tomuto rozhodnutí podaly spolek Krušno a město Výsluní odvolání. Žalovaný k odvolání spolku Krušno prvostupňové rozhodnutí ve výroku I. změnil tak, že nepovolil výjimku ze základních ochranných podmínek pro druh koprník štetinolistý v souvislosti s realizací stavby VTE V2 v k. ú. Volyně u Výsluní. Ve výroku II. bylo jako opožděné zamítnuto odvolání města Výsluní. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že veřejný zájem na její realizaci byl definován jako ekonomický přínos pro výrobu energie z alternativních obnovitelných zdrojů, představovaný zákonem, směrnicí 2009/28/ES a z ní vycházejícího Národního akčního plánu ČR pro energii z obnovitelných zdrojů bez ohledu na potřeby obyvatelstva a konkrétní regionální a sociální poměry. Žalobkyně deklarovala veřejný zájem smlouvou o spolupráci a vytvořením nových pracovních příležitostí pro místní obyvatele, tyto skutečnosti však žalovaný označil za pouze formální a nedoložené, zejména s ohledem na skutečnost, že město Výsluní se záměrem nesouhlasilo. Na základě sdělení města Výsluní ze dne 13. 3. 2013, odvolání města Výsluní ze dne 30. 7. 2014 a rovněž stanoviska Magistrátu města Chomutova ze dne 19. 7. 2014 dospěl žalovaný k závěru, že záměr nebyl v souladu s územním plánem města Výsluní, a nebylo tedy možné dovodit výraznou převahu veřejného zájmu realizace záměru nad zájmem ochrany přírody.

[6] Žalovaný konstatoval, že územně plánovací dokumentace města Výsluní představuje priority místních obyvatel na strukturu a využití spravovaného území a jedná se o obecnou deklaraci veřejného zájmu, že na určitém území lze umísťovat v územním plánu připuštěné stavby. Jak vyplynulo z předloženého spisu a sdělení zástupců města Výsluní, záměr na výstavbu elektrárny byl v rozporu se schváleným územním plánem města Výsluní a město Výsluní vyjádřilo nesouhlas s jeho realizací. Povolení výjimky podle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny je vázáno na existenci jiného veřejného zájmu výrazně převažujícího nad zájmem ochrany přírody. Je nepochybné, že realizace obnovitelných zdrojů představují celospolečenský veřejný zájem, avšak ze zákona o ochraně přírody a krajiny nijak nevyplývá, že by samotná tato skutečnost představovala takový jiný veřejný zájem výrazně převažující nad zájmem ochrany přírody, a proto žalovaný rozhodl tak, že předmětnou výjimku nepovolil.

[7] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou k městskému soudu, který ji rozsudkem ze dne 23. 2. 2017 zamítl. Městský soud úvodem identifikoval jako stěžejní právní otázku to, zda byl v případě realizace výstavby předmětné VTE V2 naplněn pojem veřejného zájmu, a zda tento veřejný zájem převážil nad veřejným zájmem ochrany přírody a krajiny.

[8] Městský soud uvedl, že v daném případě nebyl veřejný zájem prokázán jednoznačně. Veřejný zájem byl deklarován jako zájem na výrobě elektrické energie z obnovitelných zdrojů. Konstatoval však, že veřejným zájmem je současně zájem na respektování a dodržování územního plánu. Jestliže uvažované umístění předmětné větrné

elektrárny nebylo v souladu s územním plánem města Výsluní, pak nebylo možno hovořit o veřejném zájmu, který bylo nutno akceptovat. Městský soud vyslovil, že veřejný zájem v řízení o povolení výjimky z ochranných podmínek zvláště chráněného druhu rostliny má být posuzován z pohledu zájmu ochrany přírody, vyjádřil však názor, že jiný veřejný zájem (dodržování schváleného územního plánu) je zcela rovnocenný tvrzenému veřejnému zájmu svědčícímu výstavbě větrné elektrárny. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplynulo, že se žalovaný soustředil více na posouzení střetu dvou veřejných zájmů (zájmu na výrobě elektrické energie z obnovitelných zdrojů oproti zájmu na dodržování schváleného územního plánu), než aby zvažoval veřejný zájem na ochraně přírody, konkrétně ochrany zvláště chráněného druhu rostliny koprníku štetinolistého. Dle městského soudu by v daném případě bylo možné uvést přesnější argumentaci, vyslovil však, že úvaha o nutnosti ochrany předmětné rostliny byla uvedena, když žalovaný vyjádřil, že realizace záměru by byla spojena s přímým zničením biotopu druhu i části místní populace této chráněné rostliny. Městský soud zdůraznil, že prokazování převahy tvrzeného veřejného zájmu nad zájmem ochrany přírody bylo na žalobkyni jako žadatelce o výjimku. Žalobkyně však tvrzený veřejný zájem neprokázala.

[9] Městský soud dále uvedl, že námitku nesouladu předmětného záměru s územním plánem města Výsluní vzneslo ve svém odvolání jak město Výsluní, jehož odvolání bylo žalovaným posouzeno jako opožděné, tak spolek Krušno. Právě k odvolání spolku Krušno se žalovaný uvedenou námitkou v rozhodnutí zabýval. Městský soud poukázal též na to, že město Výsluní své stanovisko o nesouladu předmětného záměru s územním plánem sdělilo již v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně, a to v podání ze dne 13. 3. 2013.

[10] K námitce žalobkyně, že soulad předmětného návrhu s územním plánem města Výsluní měl žalovaný řešit jako předběžnou otázku a za tím účelem měl provést důkaz územním plánem města Výsluní, městský soud zdůraznil, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rámci řízení o povolení výjimky dle § 50 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. V rámci tohoto řízení žalovaný nerozhodoval o souladu záměru s územním plánem města Výsluní, ale zabýval se tím, zda byly naplněny podmínky uvedené v § 56 uvedeného zákona, aby mohla být předmětná výjimka udělena. Při posuzování naplnění těchto podmínek žalovaný vycházel z písemného sdělení Magistrátu města Chomutov, stavebního úřadu ze dne 19. 7. 2014. Z uvedeného sdělení vyplynulo, že umístění VTE V2 bylo v rozporu s územním plánem města Výsluní, a to pro překročení limitu počtu větrných elektráren připuštěného v daném území. Městský soud rozvedl, že obsah sdělení Magistrátu města Chomutov nebyl žalobkyní zpochybněn a o jeho správnosti a úplnosti neměl žalovaný důvod pochybovat. V případě řešení souladu předmětného záměru VTE V2 s územním plánem města Výsluní se tak v daném případě nejednalo o předběžnou otázku a při jejím posouzení v rámci zkoumání naplnění podmínek pro povolení předmětné výjimky žalovaný nepřekročil svoji pravomoc.

[11] Jako nedůvodnou posoudil soud i námitku žalobkyně, že předmětem řízení o výjimce bylo pouze řízení dotčené záměrem stavby přípojky VTE V2, nikoli území dotčené výstavbou samotné stavby. Městský soud odkázal na prvostupňové rozhodnutí i rozhodnutí žalovaného, ze kterých vyplynulo, že k žádosti žalobkyně byl záměr posuzován jako celek včetně přípojky.

pokračování

[12] K námitce, že se žalovaný nevypořádal s nesprávností důkazů, o které opíral své rozhodnutí prvostupňový orgán, městský soud konstatoval, že z napadeného rozhodnutí bylo zřejmé, že žalovaný na základě zhodnocení předložených podkladů učinil jiný závěr než správní orgán I. stupně. Hlavním důvodem byla skutečnost, že předmětný záměr nebylo možno v dané lokalitě realizovat s ohledem na platný územní plán města Výsluní, což bylo doloženo stanoviskem Magistrátu města Chomutova ze dne 19. 7. 2014 a rovněž vyjádřením města Výsluní.

[13] S ohledem na výše uvedené posoudil městský soud jako nedůvodné námitky vznesené ve třetím žalobním bodu, v němž žalobkyně namítla, že v řízení nebyla aplikována zásada zákazu správního uvážení ve věci definice veřejného zájmu, že nebylo uplatněno kritérium zájmu státu na určitém uspořádání vztahů ve společnosti a nebyla aplikována zásada spočívající v přihlédnutí k intenzitě při řešení konfliktů mezi veřejnými zájmy.

[14] K námitce žalobkyně ohledně neaplikace zásady legitimního očekávání městský soud uvedl, že šlo o námitku zcela obecnou, bez bližší konkretizace a doložení jiných záměrů, u nichž měla být předmětná výjimka podle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny v uvedené lokalitě povolena, městský soud se jí tak nemohl zabývat.

[15] Závěrem se městský soud vyjádřil k žalobkyní poukazovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2017, č. j. 2 As 207/2016 – 46. Konstatoval, že skutkové okolnosti v citovaném případě a nyní projednávané situaci byly odlišné, a vyslovené závěry tudíž na aktuální případ nelze plně vztáhnout.

[16] Ze všech uvedených důvodů městský soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[17] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) proti tomuto rozsudku podala v zákonné lhůtě kasační stížnost opřenu o § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[18] Stěžovatelka předně namítla, že městský soud odůvodnění svého rozsudku založil na tvrzení, že uvažované umístění předmětné větrné elektrárny nebylo v souladu s územním plánem města Výsluní, a tudíž nebylo ve veřejném zájmu. Touto úvahou městský soud dle stěžovatelky redukoval řízení podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny v daném případě pouze na hodnocení toho, zda byl či nebyl předmětný záměr uveden v územním plánu, kdy v případě, že nebyl uveden, zřejmě převažoval zájem na ochraně přírody a krajiny. Správní soud tedy dle stěžovatelky nezákonně odmítl všechny stěžovatelčiny námitky s fakticky jediným odůvodněním spočívajícím v nesouladu s územním plánem. Konkrétně městský soud konstatoval, že nebyl-li záměr v územním plánu, nebyl ve veřejném zájmu, a dále k námitce, že řízení o výjimce se vztahuje jen k přípoje, městský soud uvedl, že záměr byl posuzován jako celek vč. VTE V2, která není v územním plánu. Co se týče nepostupování podle zásad správního rozhodování,

vyjádřil městský soud, že jde o neodůvodněné námitky, neboť záměr nebyl umístěn v souladu s územním plánem. Stěžovatelka vyjádřila, že aby mohla být tato argumentace městského soudu označena za zákonnou, musela by mít oporu v zákoně, požádala proto zdejší soud o interpretaci § 49, resp. § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny. Dle názoru stěžovatelky z těchto ustanovení nevyplývá existence podmínky spočívající v souladu či nesouladu záměru s územně plánovací dokumentací, která by měla být předmětem dokazování v daném řízení a pro kterou by bylo možné výjimku povolit, či nepovolit, a to z následujících důvodů:

a) Vydání výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny je jen jednou z mnoha podmínek pro konečné povolení výstavby větrné elektrárny a její infrastruktury, které samo o sobě neznamená, že bude bez dalšího realizována. Podklady pro (společné) územní a stavební rozhodování jsou souborem správních aktů, které musí investor zajistit, není však stanoveno pořadí jejich pořizování. Stěžovatelka vyjádřila, že žalovaný ani městský soud nemohou stanovit pro vydání rozhodnutí předmětnou podmínku, která jde nad rámec zákona.

b) Pokud by se přesto měl žalovaný otázkou souladu záměru s územním plánem zabývat, musel by dle stěžovatelky postupovat v rámci řešení předběžné otázky, tj. zejména provést důkazy ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu. Stěžovatelka poukázala, že městský soud zastával stejný názor jako stěžovatelka ohledně toho, že soulad záměru s územním plánem není předmětem správního řízení podle § 56 ZOPK, poznamenal však, že městský soud uvedený názor uplatnil jen tam, kde se mu to hodilo.

c) Předmětem řízení podle § 56 ZOPK dle stěžovatelky nebylo území pro výstavbu VTE V2, nýbrž území pro výstavbu infrastruktury, zejm. přípojky, která je ve smyslu § 18 odst. 5 stavebního zákona umísťována i na nezastavěném území. Stěžovatelka uvedla, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného znělo pouze ve vztahu ke konkrétnímu pozemku p. p. č. 117/1 k. ú. Volyně u Výsluní. Stěžovatelka vyjádřila, že nežádala, aby bylo v územním plánu toto území vymezeno jako zastavěné či zastavitelné, soulad záměru s územním plánem byl proto ve vztahu ke konkrétnímu rozhodnutí o výjimce na konkrétním místě bezpředmětný. Pokud by městský soud přesto trval na tom, že předmětný pozemek musí být v územním plánu označen jako zastavitelný, musel by svůj požadavek opřít o zákonná ustanovení stavebního zákona, což se nestalo ani stát nemůže, neboť stavební zákon takový požadavek neobsahuje.

d) V případě, že by přesto mělo mít zásadní význam sdělení Magistrátu města Chomutov ze dne 19. 4. 2014, že umístěním VTE V2 by došlo k překročení limitu počtu větrných elektráren připuštěného územním plánem v daném území, pak bylo třeba toto sdělení posuzovat s ohledem na redukci výstavby původního počtu VTE, ke které dojde s ohledem na závěry EIA a dosavadní řízení podle zákona o ochraně přírody a krajiny. VTE V2 patří k nejméně ohrožujícím veřejný zájem chráněný zákonem o ochraně přírody a krajiny, dojde proto k redukci těch větrných elektráren, které tento zájem dle proběhlého procesu EIA a dalších řízení o výjimkách dle citovaného zákona ohrožují více. K překročení limitu počtu větrných elektráren proto nedojde. To je právě předmětem (společného) územního a stavebního řízení, ve kterém se soulad záměru výstavby větrného parku s uvedenými limity počtu větrných elektráren bude posuzovat. Stěžovatelka nepochybně do tohoto

pokračování

řízení podle stavebního zákona předloží návrh, který je v souladu s územním plánem, opak by byl v její neprospěch. Které větrné elektrárny z původního záměru na výstavbu větrného parku budou vyloučeny, se rozhoduje právě v předcházejících řízeních s ohledem na zájmy chráněné zvláštními předpisy. Soulad s ohledem na územní plán je předmětem (společného) územního a stavebního řízení.

e) Stěžovatelka připomněla, že v souvislosti s jejím záměrem probíhají či probíhala další řízení o povolení výjimky dle zákona o ochraně přírody a krajiny v katastrálním území města Výsluní. Ačkoliv se jedná o územní působnost stejného územního plánu, bylo zde vždy rozhodováno na základě zákona o ochraně přírody a krajiny, tedy o tom, zda veřejný zájem na výstavbě větrné elektrárny převažuje nad veřejným zájmem chráněným tímto zákonem, nikoliv stavebním zákonem. V těchto obdobných řízeních o výjimkách nebyl posuzován soulad s územním plánem. V souladu se zásadou legitimního očekávání stěžovatelka vyjádřila požadavek, aby tak bylo postupováno i v nyní projednávaném případě.

[19] Stěžovatelka dále namítla, že tvrzení soudu ohledně spojení realizace záměru s přímým zničením biotopu i části místní populace koprníku štětínolistého bylo v rozporu se spisovou dokumentací. Stěžovatelka uvedla, že ve spise byla založena obsáhlá argumentace o bezvýznamnosti zásahu realizace předmětné infrastruktury do populace této chráněné rostliny. Odkázala především na závěr biologického hodnocení, na provedené posuzování vlivů záměru na životní prostředí, kdy v souladu se stanoviskem EIA byla vybrána varianta s nejnižším zábořem a ovlivněním populace koprníku, a na celkové hodnocení zachovalosti druhu, ze kterého vyplynula vitalita a regenerační schopnosti tohoto druhu. Přesto městský soud dle stěžovatelky v rozporu se skutkovým stavem a bez argumentace podložené spisovou dokumentací rozhodl, že předmětným záměrem by došlo ke zničení biotopu a místní populace koprníku. Stěžovatelka zdůraznila svůj nesouhlas s uvedeným názorem městského soudu a vyslovila požadavek, aby v jejím případě bylo rozhodnuto v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a zásadou materiální pravdy. Stěžovatelka rovněž zpochybnila názor městského soudu, že intenzita zásahu do populace koprníku v daném případě by byla výrazně větší, než intenzita zásahu do populace krkavce velkého řešeného rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2017, č. j. 2 As 207/2016 – 46. Dle stěžovatelky měl však městský soud v takovém případě uvést, o jaké argumenty se opřel, jinak byl jeho názor laický, a tudíž nezákonný.

[20] Stěžovatelka dále namítla nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti, resp. zmatečnosti napadeného rozhodnutí, kterou shledala v rozporu argumentace městského soudu opírající se o nezbytnost posouzení souladu záměru s územním plánem s požadavkem, aby se v rámci řízení nerozhodovalo o souladu záměru s územním plánem, ale aby se žalovaný zabýval tím, zda jsou naplněny podmínky uvedené v § 56 uvedeného zákona, aby mohla být předmětná výjimka povolena, k čemuž odkázala na str. 8 odst. 2 napadeného rozsudku. Nesrozumitelnost napadeného rozsudku stěžovatelka dále seznala v rozporu laického názoru městského soudu o hrozbě přímého zničení biotopu i části místní populace koprníku realizací předmětné infrastruktury s tvrzeními obsaženými v podkladech správního rozhodnutí.

[21] Dle stěžovatelky bylo řízení zatíženo vadou též tím, že se městský soud nevypořádal s procesní námitkou stěžovatelky, že se žalovaný nemohl zabývat námitkami obsaženými v pozdě podaném odvolání města Výsluní.

[22] Zároveň se městský soud nezabýval tím, že žalovaný rozhodl o změně rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž v souladu s § 90 odst. 1 písm. c) změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků (stěžovatelce) hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se.

[23] Jinou vadou řízení dle stěžovatelky bylo také to, že se městský soud nezabýval námitkami vznesenými ve třetím žalobním bodu, tedy tím že ve správním řízení nebyla aplikována zásada zákazu správního uvážení ve věci definice veřejného zájmu, kritérium zájmu státu na určitém uspořádání vztahu společnosti a nebylo přihlédnuto k intenzitě při řešení konfliktů mezi veřejnými zájmy.

[24] Vadu řízení před městským soudem stěžovatelka shledala také v průtazích řízení, o čemž Nejvyšší správní soud již rozhodl v usnesení ze dne 4. 1. 2017, č. j. Aprk 34/2016 – 86.

[25] Stěžovatelka svou kasační stížnost doplnila přípisem ze dne 11. 5. 2017, ve kterém na podporu svých tvrzení odkázala na rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 24. 4. 2017, č. j. 116/ZPZ/2017-16ZD-899, kterým bylo stěžovatelce vyhověno ve věci udělení výjimky ze zákazů ze základních podmínek zvláště chráněného druhu rostliny chráněné § 49 ZOPK, a to druhu koprník štětínolistý, pro záměr Větrná farma Chomutov III. etapa. Poukázala zejména na str. 7 tohoto rozhodnutí, kde je výslovně uvedeno, že tato rostlina je v Krušných horách hojným a běžným druhem a příznivý stav jeho populace není obecně aktuálně ohrožen, a že ačkoliv je výstavba přidružené infrastruktury VTE spojena s přímým zásahem do biotopů a jedinců koprníku, nedojde k natolik závažnému zásahu, a proto lze očekávat opětovný návrat druhu na disturbované plochy. Krajský úřad v citovaném rozhodnutí uvedl, že koprník štětínolistý je hojně rozšířen, vzhledem ke svým vlastnostem jsou jeho populace vitální a realizace příslušného záměru významně neovlivní populace druhu. Stěžovatelka na základě toho vznesla požadavek, aby Nejvyšší správní soud v nynějším řízení o kasační stížnosti vzal citovanou argumentaci v potaz a zohlednil, že v řešeném případě nebyl zjištěn stav věci v souladu s § 3 správního řádu a že zřejmě nedošlo k dosahování vzájemného souladu správních orgánů ve smyslu § 8 správního řádu, čímž byla narušena zákonná práva stěžovatelky spočívající v legitimním očekávání, že správní orgány budou rozhodovat předvídatelně, ve spolupráci, v zájmu dobré správy, nestranně a podle zásady materiální pravdy.

[26] Žalovaný se k věci vyjádřil přípisem ze dne 27. 3. 2017, ve kterém navrhl kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou a odkázal na své rozhodnutí i rozhodnutí městského soudu. Dodal, že již došlo k opakovanému vyvrácení účelových argumentů stěžovatelky, které byly dle jeho názoru pouze nástrojem obstrukcí, a zdůraznil, že předmětem vydaného rozhodnutí byla realizace větrné elektrárny včetně přidružené infrastruktury, nikoli pouze infrastruktura. Žalovaný vyjádřil své přesvědčení, že součástí posuzování veřejného zájmu záměru musí být všechny okolnosti daného případu, nikoli pouze obecně formulovaný globální zájem na výrobě elektrické energie z obnovitelných zdrojů, a to

pokračování

včetně souladu záměru s územně plánovací dokumentací, která reprezentuje lokální zájmy obyvatelstva na využívání území. Žalovaný uzavřel, že výskyt koprníku štetinolistého v lokalitě byl doložen odbornými podklady a nebyl v průběhu řízení zpochybňován. Realizace záměru by byla spojena s přímou likvidací biotopu tohoto druhu.

[27] Spolek Krušno jako osoba zúčastněná na řízení (dále jen „spolek Krušno“, resp. „spolek“) se k věci vyjádřil podáním ze dne 1. 4. 2017, ve kterém navrhl kasační stížnost zamítnout. Spolek uvedl, že žalovaný i správní soud postupovali správně, když při řízení o výjimce posuzovali jiné veřejné zájmy ve vztahu k veřejnému zájmu na ochraně přírody. Spolek Krušno vyslovil, že územní plán města Výsluní reprezentuje veřejný zájem v dané lokalitě, a proto je k posouzení převahy veřejného zájmu stavby VTE nad zájmem ochrany přírody klíčový. Spolek dále podotknul, že dle § 2 odst. 2 písm. a) bodu zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“), jsou ve veřejném zájmu výroby elektrické energie s výkonem 100 MW a více, což VTE V2 jistě nesplňuje. Spolek Krušno dále připomněl, že v průběhu celého řízení vznášelo námitky vůči biologickému hodnocení, a zpochybnil též způsob práce Mgr. K. Spolek vyjádřil, že biologické hodnocení lokality žádný veřejný zájem projektu neprokázal a že jeho závěry ničení biotopu a místní populace rostliny připustily. Co se týče odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2017, č. j. 2 As 207/2016 – 46, spolek Krušno zdůraznil, že skutkové okolnosti daného případu byly odlišné. Spolek dále poukázal, že v Přehledu výskytu potenciálně dotčených zvláště chráněných druhů a lokalit ze dne 9. 12. 2012 bylo pro nyní rozebíranou lokalitu B14 doporučeno nerealizovat výstavbu VTE v této lokalitě a volit alternativní trasu vedení elektrické energie podél silnice. Spolek se následně vyjádřil k jednotlivým námitkám stěžovatelky. Uvedl, že VTE a její infrastruktura není v dané lokalitě ve veřejném zájmu a tento veřejný zájem nebyl ze strany stěžovatelky dostatečně prokázán. Dále konstatoval, že předmětem řízení byla stavba VTE, nikoli pouze její infrastruktura. Vyslovil též, že žalovaný ani soud netvrdili, že soulad stavby s územním plánem je podmínkou pro řízení o výjimce dle zákona o ochraně přírody a krajiny, ale pouze shodně tvrdili, že územní plán je vyjádřením veřejného zájmu obyvatel lokality dotčené záměrem. Spolek dále uvedl, že stěžovatelka v současnosti nemá s městem Výsluní uzavřenou žádnou platnou smlouvu o spolupráci. Poté spolek vyslovil, že žalovaný i městský soud otázkou nesouladu s územním plánem pouze dokazovali, že předmětný zájem není v převaze veřejného zájmu nad veřejným zájmem ochrany přírody, zabývaly se tak otázkou dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny. Spolek podotknul, že stěžovatelkou tvrzená redukce počtu VTE v lokalitě nebyla nijak doložena. Ke změně rozhodnutí žalovaným spolek vyjádřil, že stěžovatelce nebyla způsobena žádná újma, neboť jí nebyla ukládána žádná povinnost ve smyslu § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), proti které by měla právo se odvolat. Spolek dodal, že nezaznamenal žádné průtahy řízení. Závěrem uvedl, že stěžovatelka od roku 2012 ví, že město Výsluní zpracovává nový územní plán, který již s výstavbou větrných generátorů nepočítá.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[28] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[29] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je zpravidla způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Azs 47/2009 – 71).

[30] Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, 2 Afs 203/2016 – 51). Podobně je např. již zmíněným rozsudkem č. j. 2 Ads 58/2003 – 75 vymezena nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost tak, že za nesrozumitelné je třeba obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán.

[31] K nepřezkoumatelnosti rozsudků správních soudů i rozhodnutí správních orgánů je pak Nejvyšší správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). V daném případě byla ovšem nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu stěžovatelkou namítána.

[32] Stěžovatelka konkrétně namítla rozpor argumentace městského soudu opírající se o nezbytnost posouzení souladu záměru s územním plánem s požadavkem, aby se v rámci řízení nerozhodovalo o souladu záměru s územním plánem, ale aby se žalovaný zabýval tím, zda jsou naplněny podmínky uvedené v § 56 uvedeného zákona, aby mohla být předmětná výjimka povolena. Argumentace městského soudu byla založena na nezbytném posouzení souladu s územním plánem, stěžovatelkou poukazovaný rozporný požadavek však městský soud nevznesl. Na str. 8 odst. 2 rozsudku, na který stěžovatelka v kasační stížnosti odkázala, městský soud vyslovil, že „žalovaný nerozhodoval o souladu předmětného záměru VTE 2 s územním plánem města Výsluní, ale zabýval se tím, zda jsou naplněny podmínky uvedené v § 56 uvedeného zákona, aby mohla být předmětná výjimka povolena. Při posuzování naplnění těchto podmínek žalovaný vycházel z písemného sdělení Magistrátu města Chomutov (...), z nějž vyplývá, že umístění VTE 2 je v rozporu s územním plánem města Výsluní, a to pro překročení limitu počtu větrných elektráren připuštěného v daném území.“ Z uvedeného vyplývá, že žalovaný o nesouladu s územním plánem nerozhodoval, pouze jej konstatoval, a musel jej vzít v úvahu. Námitka rozporné argumentace v rozsudku městského soudu tak je nedůvodná.

pokračování

[33] Námitka nesrozumitelnosti napadeného rozsudku spočívající v rozporu názoru městského soudu o hrozbě přímého zničení biotopu i části místní populace koprníku realizací předmětné infrastruktury s tvrzeními obsaženými v podkladech správního rozhodnutí je taktéž nedůvodná. Ze spisové dokumentace vyplynulo, že od vypracování prvotního biologického hodnocení bylo předpokládáno ovlivnění lokality navrhovanou výstavbou, a v této souvislosti byly doporučovány alternativní trasy vedení infrastruktury. Již prvostupňové rozhodnutí na str. 8 uvedlo, že „*[výstavba VTE a přidružené infrastruktury je spojena zejména s přímým zničením biotopů druhu [koprníku], jakož i samotné části místní populace...*“ Informace o dotčení a likvidaci množství rostlin pak vyplynula rovněž z „Aktualizace výskytu ZCHD druhů a jejich biotopů VTE Chomutov 2016“. Z uvedeného je zřejmé, že správní orgány i městský soud se shodly v názoru, že by realizací záměru došlo k přímému zničení biotopů druhu, lišily se však důsledky, které z těchto závěrů vyvodily. Správní orgán I. stupně stěžovatelce výjimku přiznal, zatímco žalovaný, jehož rozhodnutí městský soud potvrdil, nikoli. Stěžovatelkou namítaný rozpor se tak netýkal podkladů rozhodnutí, ale jejich interpretace pro výsledná rozhodnutí.

[34] Co se týče námítky, že se žalovaný nemohl zabývat pozdě podaným odvoláním města Výsluní, Nejvyšší správní soud ji vyhodnotil jako nedůvodnou. Městský soud v rozsudku výslovně rozebral, že se žalovaný námitkou nesouladu záměru s územním plánem zabýval k včasné podanému odvolání spolku Krušno. Nadto poukázal na skutečnost, že město Výsluní své stanovisko o nesouladu předmětného záměru s územním plánem sdělilo již v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně, a to v podání ze dne 13. 3. 2013. Nejvyšší správní soud shrnul, že se městský soud s procesní námitkou stěžovatelky řádně vypořádal.

[35] K námitce, že se městský soud nezabýval tím, že žalovaný rozhodl o změně rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž v souladu s § 90 odst. 1 písm. c) změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků (stěžovatelce) hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se, Nejvyšší správní soud konstatoval, že tato výtky nebyla obsahem žaloby, ač namítána být mohla již v ní (obsah žalobou napadeného rozhodnutí byl resp. mohl být stěžovatelce znám od okamžiku, kdy jí rozhodnutí bylo doručeno, tedy před podáním žaloby). Námitka je proto nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

[36] Námitku, že se městský soud nezabýval námitkami vznesenými ve třetím žalobním bodu, tedy tím že ve správním řízení nebyla aplikována zásada zákazu správního uvážení ve věci definice veřejného zájmu, zohledněno kritérium zájmu státu na určitém uspořádání vztahu společnosti a nebylo přihlédnuto k intenzitě při řešení konfliktů mezi veřejnými zájmy, vyhodnotil Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou. Městský soud námitky posoudil na str. 8 napadeného rozsudku, kde je odmítl jako nedůvodné a odkázal na své závěry ohledně nerealizovatelnosti předmětného záměru v důsledku nesouladu s územním plánem. Takové vypořádání je dostatečné.

[37] O namítaných průtazích v řízení před městským soudem již Nejvyšší správní soud rozhodl, a to ve stěžovatelkou poukazovaném usnesení ze dne 4. 1. 2017, č. j. Aprk 34/2016 – 86. Tímto usnesením byla městskému soudu uložena povinnost ve věci rozhodnout ve lhůtě do 28. 2. 2017. Městský soud vydal kasační stížností napadený

rozsudek 23. 2. 2017. Z ničeho, co by bylo patrné ze soudního spisu nebo z tvrzení účastníků, přitom neplyne, že by časové dimenze procesu rozhodování městského soudu měly vliv na zákonnost „produktu“ jeho rozhodovací činnosti, tj. rozsudek ve věci samé. Nejvyšší správní soud proto i tuto kasační námitku stěžovatelky vyhodnotil jako nedůvodnou.

[38] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud shrnul, že napadený rozsudek městského soudu nelze považovat za nepřezkoumatelný, a přistoupil k vypořádání dalších kasačních námitek.

[39] Stěžovatelka dále především namítla, že městský soud v odůvodnění svého rozsudku redukoval řízení o výjimce dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny pouze na hodnocení souladu záměru s územním plánem. To však v dané věci zcela dostačovalo. Vzhledem k tomu, že byl v daném případě konstatován rozpor s územním plánem, nepřipadala realizace stěžovatelkou navrhovaného záměru vůbec v úvahu. Nejvyšší správní soud se k povaze územního plánu včetně aspektu vyjádření veřejného zájmu vyslovil v rozsudku ze dne 26. 3. 2014, č. j. 9 As 167/2012 – 70. Konstatoval, že *„kromě zájmu na dodržování stavební kázně (...) je veřejný zájem v řešeném území určen právě územním plánem. (...) [J]e zřejmé, že územně plánovací dokumentace konkretizuje veřejný zájem v tom kterém území. To potvrzuje i judikatura správních soudů, podle níž v územním plánování „jde o vyvážení zájmů vlastníků dotčených pozemků s ohledem na veřejný zájem, kterým je v nejširším slova smyslu zájem na harmonickém využití území. Tato harmonie může mít nescíslně podob a ve své podstatě nebude volba konkrétní podoby využití určitého území výsledkem ničeho jiného než určité politické procedury v podobě schvalování územního plánu, v níž je vůle politické jednotky, která o něm rozhoduje, tedy ve své podstatě obce rozhodující svými orgány, omezena, a to nikoli nevýznamně, požadavkem nevybočení z určitých věcných (urbanistických, ekologických, ekonomických a dalších) mantinelů daných zákonnými pravidly územního plánování.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007 – 73, publ. pod č. 1462/2008 Sb. NSS).* Lze shrnout, že územní plán představuje vyjádření veřejného zájmu na určitém uspořádání vztahů v území, a jako takový zahrnuje rovněž veřejný zájem na ochraně přírody, což je vyjádřeno např. limitací určitých staveb, jejich počtu apod.

[40] Žalovaný nepochybil, když v odůvodnění svého rozhodnutí kladl důraz na argumentaci ohledně nesouladu záměru s územním plánem, neboť jestliže byl v daném případě konstatován rozpor s územním plánem, představoval tento objektivní překážku umístění záměru stěžovatelky, která vyloučila možnost jeho realizace. Další poměrování veřejného zájmu plynoucího z využívání obnovitelné energie proti zájmu na ochraně přírody bylo v daném případě bezpředmětné, neboť dotčená stavba vůbec nemohla vzniknout z důvodu rozporu s jiným veřejným zájmem, a sice na uspořádání území a jeho využití způsobem předvídaným územním plánem.

[41] Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že územní plán zásadně nemůže určitou v rámci celostátního právního řádu zásadně legální činnost na konkrétním menším území (kraj, obec aj.) *a priori* zakázat, může ji však v určitých mezích a z rozumných důvodů opírajících se o charakter území, dosavadní způsob jeho využití, záměry ohledně dalšího využití území aj. přiměřeným způsobem omezit (viz v podrobnostech rozsudek

pokračování

Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2011, č. j. 7 Ao 2/2011 - 127, č. 2497/2012 Sb. NSS). V nyní projednávané věci nebylo předmětem sporu, a tedy ani posuzováno městským soudem, že by územně plánovací regulace omezovala budování větrných elektráren nepřijatelně restriktivním způsobem podobným tomu, jenž byl předmětem zkoumání ve věci sp. zn. 7 Ao 2/2011.

[42] Námitka stěžovatelky, že pokud se měl žalovaný otázkou souladu s územním plánem zabývat, byl povinen postupovat v rámci předběžné otázky, též není důvodná. Žalovaný danou otázku totiž právě takto, v rámci řešení předběžné otázky, zjevně hodnotil, jakkoli tuto svoji úvahu výslovně za řešení předběžné otázky neoznačil. Ustanovení § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu uvádí, že *[j]estliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, správní orgán si o ní může učinit úsudek; správní orgán si však nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu*. V daném případě byl tedy žalovaný oprávněn si v rámci řešení předběžné otázky učinit úsudek o souladu záměru s územním plánem, a to i implicitně. Obsahem předběžné otázky bylo, zda veřejný zájem na využití území není nějakým způsobem závazně určen či konkretizován pravidly, z nichž by plynulo, že záměr, pro nějž má být udělena výjimka, nemůže být realizován pro rozpor s těmito pravidly. A přesně tak tomu v dané věci bylo – územní plán využití daného území ke stavbě nové větrné elektrárny a k ní náležící infrastruktury již neumožňoval. Pro úplnost lze dodat, že závěr městského soudu o tom, že posuzování souladu s územním plánem v daném případě nebylo předběžnou otázkou, není správný, nicméně toto pochybení nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí městského soudu.

[43] Ani námitka, že předmětem řízení o výjimce nebylo území pro výstavbu VTE V2, ale pouze území pro výstavbu infrastruktury, zejm. přípojky, a to ve vztahu k pozemku p. č. 117/1 v k. ú. Volyně u Výsluní, není důvodná. Z původní žádosti o výjimku ze dne 12. 12. 2012 i z jejího zúžení ze dne 12. 7. 2013 jasně vyplynulo, že předmětem řízení byla stavba VTE V2 včetně přidružené infrastruktury na pozemku p. č. 117/1 v k. ú. Volyně u Výsluní. Tento fakt byl reflektován i v prvostupňovém rozhodnutí. Výstavbou zahrnující výhradně infrastrukturu začala stěžovatelka argumentovat až v žalobě proti vůči ní nepříznivému rozhodnutí žalovaného, což ukazuje na účelovost citované námítky. Nejvyšší správní soud tak seznal, že městský soud rozsah předmětu řízení posoudil správně (str. 8 rozsudku). Navíc oddělovat od sebe výstavbu vlastního stroje vyrábějícího elektrický proud (typicky stožáru větrné elektrárny v úzkém slova smyslu, na němž je umístěn rotor a generátor vyráběného proudu) a navazující infrastruktury (vedení odvádějícího vyrobený proud do rozvodné sítě, obslužné komunikace, případně obslužné budovy a další zařízení jako ploty apod.) nelze – všechny tyto dílčí prvky větrné elektrárny v širším smyslu mají být budovány (a jejich budováním má být zasaženo do okolního prostředí a života lidí) jen tehdy, bude-li zřejmé, že větrnou elektrárnu bude také možno vskutku provozovat – viz k tomu samotnou stěžovatelkou zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2017, č. j. 2 As 207/2016 – 46, zejm. jeho body 24, 25 a 28.

[44] Pokud jde o námitku kompenzačních opatření, která by zajistila nepřekročení limitu větrných elektráren připuštěného v daném území, a požadavek stěžovatelky, aby bylo v nyní rozebíraném případě postupováno stejným způsobem jako v jiných

podobných řízeních, která v souvislosti se záměrem stěžovatelky probíhají či probíhala, tato námitka nebyla obsahem žaloby, ač být mohla (jde o skutečnost vyplývající nepochybně již ze způsobu rozhodnutí žalovaného správního orgánu). Jde proto o námitku nepřípustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

[45] K námitce stěžovatelky, že tvrzení městského soudu o spojení realizace záměru s přímým zničením biotopu i části místní populace zvláště chráněné rostliny koprníku štetinolistého bylo v rozporu se spisovou dokumentací, se Nejvyšší správní soud vyjádřil výše v souvislosti s tím, že nebylo pochyb, že k zásahu do populace této rostliny by realizací záměru větrné elektrárny došlo. Otázkou by však bylo, zda by šlo o zásah z pohledu zájmů ochrany přírody přijatelný, anebo nikoli. Lze dodat, že tato otázka je pro věc v podstatě irelevantní, jestliže samotný záměr nemůže být realizován proto, že – jak výše vyloženo – je v rozporu s veřejným zájmem vyjádřeným v obsahu územně plánovací dokumentace. Pokud by výstavba větrné elektrárny byla možná, i na posouzení, zda realizaci záměru by mohla „padnout za oběť“ v určité míře populace koprníku štetinolistého v dotčené lokalitě, by byly použitelné obecné závěry ze shora již citovaného a stěžovatelkou též zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2017, č. j. 2 As 207/2016 – 46, jenž se týkal obdobného problému ohledně zvláště chráněného živočicha (krkavce velkého); zejména by šlo o závěry v bodech 18 až 22 uvedeného rozsudku. V nyní projednávané věci se však není důvodu takovýmto poměřováním konkurujících zájmů zabývat.

IV. Závěr a náklady řízení

[46] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[47] Zároveň bylo rozhodnuto o nákladech tohoto řízení a to podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

[48] Ohledně osob zúčastněných na řízení rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. *(o)soba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení.* Osobám zúčastněným na řízení soud žádné povinnosti k plnění neuložil; nejsou patrné ani žádné důvody zvláštního zřetele hodné, kvůli nimž by bylo třeba zvažovat případné přiznání nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 3. srpna 2017

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu